

terminologio. Duobligo de konsonantoj ne eblas, ekzistas tamen kombinoj *ch* kaj *sh* [ŝ/ĉ]. Ankaŭ *w* aperas nur en malmultaj originalaj vortoj kiel *watt*, *whist*, *whisky*.

La akcento estas sur (radika) vokalo/diftongo antaŭ la lasta konsonanto, ne antaŭ aldonata finaĵo (ekz. *boni*, *bonum* – ne *bonum*; *hause*, *hauses* – ne *hauses*).

Artikolo: nedifina **un** por ĉiuj tri genroj en singularo, difina **li** por ĉiuj genroj kaj ambaŭ nombroj.

Substantivoj havas genron nedifinan, viran kaj inan (same kiel en Ido): *artiste* = artisto sen distingo de sekso, *artista* = artisto, *artista* = artistino. Du aldonaj finaĵoj formas substantivojn el adjektivoj: ĝeneralaĵoj havas finaĵon **-u**: *li bonu* = bonaĵo, abstraktaj substantivoj finiĝas je **-um**: *li bonum* = la bono. Pluralo finiĝas je **-s**: *onkles*, *onklos*, *onklas*. Same kiel nedifina genro ekzistas nedifina nombro, formiĝanta per forigo de finaĵo, ekz. *hom* = viro kaj virino, aŭ viroj kaj virinoj, aŭ viroj, aŭ virinoj. Ĉiuj kazoj estas prepoziciaj krom nominativo, genitivo (finaĵo **-n**, ekzemple *li mediken hause* = la domo de kuracisto = kuracista domo) kaj akuzativo, egala al nominativo, staranta ĉiam post la verbo. Alternativo permesanta starigi objekton antaŭ subjekton estas akuzativa finaĵo **-m**.

Adjektivoj estas neŝanĝeblaj kaj ilia pozicio estas libervola: *natural forme*, *forme natural*. Anafore staranta adjektivo (sen substantivo) havas finaĵon **-i** kaj formas pluralon je **-is**: *hir es du roses*, *li blanki es bel*, *vu prefera li blankis*.

Komparado: komparativo: *tam boni kam*, *plu boni kam*, *min boni kam*, superlativo: *li maxim/minim boni inter...* Same adverboj.

Pronomoj personaj: *me*, *vu*, *le*, *lo*, *la*, *lu*, *nus*, *vus*, *les*, *los*, *las*, *lus*, *refleksivo se posedaj* = genitivo de *personaj*: *men*, *vun*, *len*, *lon*, *lan*, *sen*, *nusen*, *vusen*, *lesen*, *losen*, *lasen*

montraj: *ti*, *disi*, *tali*, *tanti*, *sami*, *self*

demandaj: *qui*, *que*, *quand*, *quali*, *quant*, *quantum*

rilativo kel (gen. *kelen*), *adj. keli*

nedifinaj: *nule*, *omne*, *irge*, *kelke*, *sertene*, *chake*, *altre*

Numeraloj bazaj: *uni*, *du*, *tri*, *quar*, *sink*, *six*, *sep*, *ok*, *nin*, *dek*, *sent*, *mil*. La dekoj havas sufikson **-anti**: *duanti*, *trianti*, *quaranti*, *sinkanti*, *sixanti*, *sepanti*, *okanti*, *ninanti*. Ili estas substantivigeblaj helpe de finaĵo **-o**: *duo*, *trio*, *quaro...*

Ordaj numeraloj havas sufikson **-esmi**: *unesmi*, *sinkesmi...*, dividaj **-opim**: *triopim*, *quaropim*. *Frakcioj*: *duime*, *trime...* *sixtime...*

Verboj: infinitivo (= radiko) ne havas fiksan finaĵon (*ama*, *protekta*, *konstitu*, *es*, *mari*), sed plej ofte finiĝas je vokalo. Antaŭiras ĝin partikulo **tu**: *tu lekte es plu fasil kam tu parla*. La radiko estas samtempe prezenca formo, neŝanĝebla en persono kaj nombro (*me ama vu*, *lo protekte nos*), sen pronomo ĝi servas kiel imperativo (*veni!*). Konjunktivo – hortativo havas partiklon **let**: *let nus starta*, *let on pensa kom on voli*. Optativo havas partiklon **mey**: *mey lo viva longitem!* Kondicionalo havas **vud**: *si la vud veni*, *me vud rida*, la finaĵo **-ud** aperas ankaŭ ĉe modalverboj: *si me povud*, *me volud repeti*, *me devud ha dikte*. Pasivo: helpverbo **bli** + infinitivo (*bli ama*, *blid mari*).

Imperfekto formiĝas helpe de finaĵo **-d**: *me amad*, *vu esed*, *la marid*, sed ankaŭ analize helpe de **did**: *lo did nek ama ni estima la*. Perfekto: *ha* + infinitivo (*me ha ama*) Pluskvamperfekto: *had* + infinitivo (*me had ama*).

Futuro: **sal** + infinitivo (*me sal ama*). Futuro perfekta: *sal* + *ha* + infinitivo (*me sal ha ama*). Futuro anteriora: *saled* + infinitivo (*me saled ama*).